

Лели дочу Янкула Войвода,
Войвода отъ града Шидина;
Па си явна коня пеливана,
Та ми дойде на Скопје широко.
Виде празенъ манастиръ да стое,
Побратима Марка ми го нематъ.
Му текна отъ Арапинъ го фати.
Кога явна коня подлетога,
Та испадна отъ Скопје широко;
Тука тамо Арапинъ да стигнитъ,
Го стигна на широко Косово.
Провикна съ Янкула Войвода:
„Стои тамо църна Арапино!
Яска сумъ ти Янкула Войвода,
Мжтнѣ водѣ река како носе,
Така тебе ясъ ке те поносамъ!“
А ка дочу църна Арапина,
Па завърти Дервишко дерведже
Айд' и тебе Янкула Войвода,
Дате видамъ що юнаство имашъ,
Арамъ да ѣ Краљство що кралювашъ,
Какъ мен' Арапинъ, ак' не отепашъ.“
Ког' Янкула махна боздогана,
Го пречека на лева-та рѣка,
Фърли алка и Янкула фати,
Та ги стори петъ добри юнака.
Пищатъ они како люти змиѣ;
Нихъ Арапинъ влече по друмови.
Кога ми дочу Милошъ Оргянинъ
Милошъ Оргянинъ отъ Оргяна града,
Онъ не оди на широко Скопје,
Преку поле и планини тегле,
Да преваре църна Арапина,
Милошъ него питатъ, него сакатъ.
Отъ далеку махна боздугана, —
„Държи, кафе, църна Арапино!
Що си дошолъ во наша-та земя!
Царъ царува у Стамбола града,
А ние у наша-та ни земя;
Мене ме викатъ Оргянинъ Милошъ!“